

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoP/21/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113204741
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3113204741.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ľubice Bajzovej veci starostlivosti t. č. o navrhovateľa plnoletého K. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. - H. XXX, do plnoletosti v konaní zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, právne zastúpeného JUDr. C. T., advokátom so sídlom F., R. XK, dieťa rodičov: matky B. Q. T., bytom V. - H. XXX a otca odporcu B. T., bytom F., H. XX (u K. H.), právne zastúpeného JUDr. D. E., advokátom so sídlom F., R. XX, o návrhu matky a plnoletého K. na určenie vyživovacej povinnosti, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 20.januára 2015, č. k. 31P/118/2013-187 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o povinnosti odporcu prispievať na výživu navrhovateľa plnoletého K. sumou 140 Eur mesačne s účinnosťou od 22.02.2013 a vo výroku o zročnom výživnom potvrduje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom v poradí druhým súd prvého stupňa uložil odporcovi prispievať na výživné pre K. T. sumou 140 Eur mesačne k rukám Adama, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred s účinnosťou od 22.02.2013. Dlh na výživnom za obdobie od 22.02.2013 do 31.01.2015 vo výške 2.653 Eur, súd povolil otcovi splácať popri bežnom výživnom k rukám K., v mesačných splátkach po 50 Eur až do úplného vyrovnania tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. O trovách konania súd rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení uviedol, že Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 4CoP/35/2014-107 zo dňa 05.06.2014 zrušil rozsudok tunajšieho súdu č. k. 31P/118/2013-67 zo dňa 04.03.2014 a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že v ďalšom konaní súd prvého stupňa opätovne dôsledne prešetří zárobkové a majetkové pomery otca v zmysle intencií uvedeného rozhodnutia. Ďalej súd vypočúje otca na jeho ďalšie činnosti, z ktorých má dosahovať príjem, resp. by tento príjem mohol dosahovať. Až po takomto doplnení dokazovania má súd prvého stupňa vyhodnotiť, v akej výške je v schopnostiach a možnostiach otca platiť výživné na plnoletého K.. Po vykonanom dokazovaní mal súd za preukázané, že plnoletý K. pochádza z manželstva rodičov, ktoré bolo rozvedené. Vyživovacia povinnosť k nemu nebola upravená. K.ije spolu so svojou matkou a plnoletým bratom C. v spoločnej domácnosti. Matka dosahuje príjem 721,84 Eur mesačne a hradí všetky potreby K.. Otec si vyživovaciu povinnosť k nemu plní od mája 2012 v minimálnej výške 27,13 Y.. K. má 19 rokov a navštevuje dennú formu štúdia na vysokej škole. Má i zdravotné problémy, v dôsledku čoho má zvýšené výdavky. Zvýšené výdavky má aj v súvislosti so štúdiom v Bratislave - cestovné, stravné, ubytovacie a podobne. Otec od roku 1992 podniká v oblasti obuvníckych činností, pričom v súčasnosti vykazuje podnikateľský zisk vo výške 92,96 Eur netto mesačne. Deklaroval, že iný príjem nemá, pretože v spoločnosti I. dostal výpoveď a v spoločnosti K. je stále registrovaný, pretože matka dieťaťa odmietla dať súhlas na skončenie registrácie a tak túto spoločnosť využíva otec iba na nákup

materiálu pre svoju potrebu. Finančne mu teda vypomáhali jeho rodičia a to do júna 2014, kedy zomrela jeho matka. Rodičia mu takto zapožičali sumu 6 400 Eur, ktorú doposiaľ nezačal splácať. Svoje mesačné náklady súvisiace s podnikaním na cestovné autom a nájomné za dielňu napriek výzve súdu otec riadne nepreukázal. Otec ďalej uviedol, že mesačné náklady na jeho najmladšieho syna G. zo súčasného vzťahu predstavujú sumu 140 Eur, pričom maloletý je vo veku 2 rokov. V tomto smere súd poukazuje na tú skutočnosť, že na syna vo veku 2 rokov otec prezentuje výdavky vo výške 140 Eur mesačne, pričom na dospelého 19-ročného syna je ochotný platiť výživné iba v minimálnej výške 27,13 Eur, čo je vo vzťahu k veku oboch detí neúmerne rozdiel. Pokiaľ ide o otcom prezentovanú skutočnosť, že mu jeho rodičia požičali sumu cca 6 400 Eur na pokrytie jeho životných nákladov, túto skutočnosť otec podľa názoru súdu taktiež riadne nepreukázal. Svedok, otec otca dieťaťa, potvrdil síce, že mu uvedenú sumu s manželkou požičali, a to iba na základe dôvery, teda bez akéhokoľvek dokladu. Túto podporu však otcovi poskytovali iba do 06/2014 (kým žila matka otca). Nie je teda zrejme, z čoho otec v súčasnosti hradí svoje osobné výdavky, bez podpory svojich rodičov s poukazom na ním deklarovaný dosahovaný príjem. Otec tiež predložil bankové výpisy z účtu jeho rodičov, z ktorých bolo zistené, že súčet debetných operácií za celý rok 2012 je cca 6 500 Eur; to však ešte nepreukazuje, že tieto finančné prostriedky mohli byť použité výlučne iba na poskytnutie pôžičiek otcovi dieťaťa. Okrem toho uvedená pôžička v značnej výške nebola riešená ani v rámci dedičského konania po matke otca dieťaťa, kde dedičia uzatvorili dohodu, v ktorej však dlh syna voči matke žiadnym spôsobom neriešili a deti alebo jej dedili rovnakým dielom. Pri určení výšky vyživovacej povinnosti súd prihliadal na tú skutočnosť, že otec dieťaťa skutočne dlhodobo nerieši svoju zlú finančnú situáciu hľadaním si prípadne iných podnikateľských aktivít, či riadneho zamestnania. Tu súd poukazuje tiež na to, že z otcom predložených dokladov vyplýva, že napríklad v mesiaci február 2014 vykonal iba jeden podnikateľský úkon v hodnote 100,70 Eur, pričom má už novú rodinu a ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Otec by sa za danej situácie nemal spoliehať, alebo veriť, na to, že jeho podnikateľská situácia sa raz lepší, ale skutočne by mal vyvinúť všetko svoje úsilie na to, aby si mohol riadne plniť vyživovaciu povinnosť k svojim deťom a tiež to, že by im mal zabezpečiť rovnakú životnú úroveň a to aj s poukazom na to, že jeho nepriaznivá finančná situácia trvá podľa jeho vlastného vyjadrenia už cca 5 rokov, pričom uviedol, že inú prácu si hľadal iba v spoločnosti na výrobu sedačiek, v sklade či v stanici technickej kontroly. Súd pri určení výšky výživného prihliadol na odôvodnené a riadne preukázané potreby K., pričom nebral do úvahy pochybnosti otca týkajúce sa platby za internet, ktorá bola riadne preukázaná, či výdavky súvisiace so zdravotným stavom, a to aj z toho dôvodu, že z celkových mesačných výdavkov syna vo výške 400 Eur, ho súd neviazal výživným ani na hranici jednej polovice tejto sumy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd určil výšku vyživovacej povinnosti sumou 140 Eur, teda v zmysle návrhu, s účinnosťou od 22.02.2013 (teda od podania návrhu), nakoľko matka dieťaťa v konaní nepreukázala v zmysle citovaného ustanovenia § 77 ods. 1 druhej vety Zákona o rodine také dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by jej bránili podať návrh skôr. Podľa názoru súdu je výška výživného stanovená sumou 140 Eur v možnostiach a schopnostiach otca a to s prihliadnutím na jeho zárobkové a majetkové pomery. Právne vec posúdil podľa § 62 ods. 1-5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Výživné bolo určené od podania návrhu, teda od 22.03.2013, pričom zročné výživné vyčíslené sumou 2 653 Eur (23 mesiacov x 140 Eur plus 7 dní x 5,- Eur = 3 255 Eur mal otec zaplatiť mínus ním uhradené minimálne výživné v celkovej výške 601,60 Eur /4 mesiace x 26,65 Eur plus 7 dní x 0,95 Eur plus 18 mesiacov x 27,13 Eur/), súd povolil otcovi splácať za použitia § 160 ods. 1 O.s.p. v splátkach za podmienok stanovených vo výroku tohto rozsudku. Do dlhu boli započítané sumy, ktoré otec na výživnom zaplatil, a ktoré neboli sporné. Podľa § 151 ods. 3 O.s.p., v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, otec plnoletého K.. Dôvodil tým, že súd prvého stupňa v intenciách § 205 ods. 2 písm. b/, d/, f/ O.s.p. na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom konanie má aj inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď táto vada spočívala v tom, že rozhodnutie o výživnom sa neopiera o dôkazy, ale o fikciu možnosti zamestnania. Mal za to, že v danej veci je možnosť osobe navrhovateľa pre rozpor s dobrými mravmi výživné ani nepriznať. Vytykal súdu prvého stupňa, že nemal ani len najmenšiu vôľu zohľadniť akýkoľvek fakt, ktorý jasne a pravdivo poukazuje na skutočnosť, že súdom určenú výšku výživného nie je schopný platiť, čo je výsledkom nemorálneho a nenávisťného konania navrhovateľov. Poukázal na konanie 31P/138/2012, kde bolo potvrdené, že mu zabraňovali vo voľnom pohybe v spoločnom rodinnom dome, zamykaním

miestností, odcudzením obuvníckeho náradia a materiálov, zaheslovaním obidvoch počítačov, čím znemožnil navrhovateľ odporcovi výkon podnikateľskej činnosti. Okrem toho navrhovateľ spolu s matkou neustále proti nemu podávajú návrhy na priestupkové konania, kedy všetky boli zastavené. Miesto podnikania má odporca na adrese svojho trvalého bydliska, kde má však predbežným opatrením súdu zakázaný vstup a z tohto dôvodu nemôže vykonávať podnikateľskú činnosť v dielni svojho domu. Vybavenie dielne bol nútený v januári 2013 presťahovať do priestorov rodinného domu v F. E. a následne do G. a.s.. Z týchto dôvodov považuje predbežné opatrenie súdu zo dňa 06.09.2012, ktoré nebolo zrušené, za hlavnú príčinu jeho nízkeho čistého príjmu z podnikania. Vzhľadom na úmerné náklady spojené s 2x sťahovaním a 2x vybudovaním nanovo dielne vynaložil obrovské úsilie, časové, fyzické, psychické a finančné. Ďalej poukázal na nečinnosť odvolacieho súdu v konaní 27C/199/2012 rozhodnutého 17.06.2014, v dôsledku čoho je v podnikaní zaťažený vyššími výdavkami. Tiež namietal, že súd prekrútil jeho výpoveď ohľadne jeho výdavkov na súčasnú rodinu a považoval za výsmech, že súd prirovnáva a používa ako príklad, že keď môže 2-ročnému bábätku platiť 140 Eur, tak môže aj dospelému mužovi s výučným listom. Nakoľko jeho priateľka je už na finančnom dne, bude žiadať štát ako matka samoživiteľka dvoch detí o finančnú výpomoc, vzhľadom k tomu, že na základe jeho súdnych rozhodnutí a nerozhodnutí jeho rodinu súd vystavil núdzi tým, že odporcu odsúdil na platenie výživného 140 Eur mesačne plus 50 Eur splátky na zročnom výživnom. Za súčasného stavu nie je v jeho schopnostiach a možnostiach platiť požadované výživné, nakoľko vyživuje svoju priateľku. K tvrdeniu súdu, že by mal uvažovať o lepšie platenej práci uviedol, že je na Slovensku takmer nemožné dojednať mzdu vyššiu ako je minimálna. O lepšie platenú prácu sa nemohol uchádzať kvôli kvalifikácii. Ďalej konštatoval, že na žiadosť súdu predložil nielen majetkové daňové priznanie, ale aj celé svoje účtovníctvo. Z tohto nevyplývajú žiadne neoprávnené výdaje, takže jeho skutočne deklarováný príjem z podnikania predstavoval čiastku 152,50 Eur mesačne za rok 2013 a za rok 2014 predbežné čísla potvrdzujú tiež taký istý príjem. Je vyučený letecký mechanik a touto prácou sa už nezaobera od roku 1992, keď začal vykonávať činnosť spojenú s opravou obuvi. Mal za to, že súdu preukázal, že pri špecifikácii letecký mechanik nie je z jeho strany možné po dvadsiatich rokoch uchádzať sa o zamestnanie v tomto obore. Voľné pracovné miesta v jeho obore nie sú a za daného stavu s iným príjmom nie je možné uvažovať ani v teoretickej rovine. Čo sa týka jeho výdavkov, tieto dostatočným spôsobom vyargumentoval na pojednávaniach. Z uvedeného vyplýva, že určenie inej vyživovacej povinnosti ako sumy 26,65 Eur v roku 2013 a sumy 27,13 Eur v roku 2014 nie je možné. Tiež poukázal na to, že jeho syn K., ktorému by mal poskytnúť výživné, má na stavebnom sporení sumu 3 270,41 Eur, na neviazanom termínovom účte 2 000 Eur a podľa údajnej darovacej listiny od starých rodičov polovicu sumy 12.703 Eur, žije s matkou, ktorá vykazuje dvojnásobne vyššie výdavky ako príjem. Žije v priestranom 5 izbovom byte s veľkou záhradou, z ktorého domu bol dočasne vylúčený napriek tomu, že žiadne násilné konanie jeho osoby voči jeho matke nebolo preukázané. On žije s novou rodinou a dvoma deťmi a s priateľkou v dvojizbovom byte. Syn K. skončil strednú školu, je schopný sa samostatne živiť, a ako dospelá osoba ho napadla za okolností, keď si išiel do pre svoje drevo. Mal za to, že v danej veci je možnosť tejto osobe pre rozpor s dobrými mravmi výživní ani nepriznať. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 220 O.s.p. zmenil napadnuté rozhodnutie tak /i s preskúmaním rozporu s dobrými mravmi s možnosťou výživné nepriznať/, že odporcovi uloží povinnosť prispievať na výživu navrhovateľa mesačne sumou 30% životného minima od 22.02.2013. Je povinný prispievať na výživu navrhovateľa sumou 27,13 Eur mesačne s účinnosťou od 01.02.2015. Z dôvodu pravidelného uhrádzanie výživného vo výške 27,13 Eur nedoplatok na výživnom navrhovateľovi nevznikol.

Navrhovateľ, plnoletý Adam vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a vec i po právnej stránke správne posúdil, riadiac sa i závermi uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 05.06.2014. Mal za to, že v konaní bolo preukázané, že výška jeho priemerných mesačných nákladov predstavuje asi sumu 401,92 Eur, pričom jednotlivé výdavky preukázal dokladmi. Vyhodnotenie listinných dôkazov súdom - daňové priznanie odporcu, peňažný denník a faktúry, považoval za správne, keď súd dospel k záveru, že odporca nevyňakladá dostatočné úsilie vzhľadom na svoje schopnosti a možnosti, aby si zabezpečil zodpovedajúci príjem. Z účtovníctva odporcu vyplýva, že tento priemerne opraví dva a tri páry topánok denne, čo mu môže zabrať maximálne pol hodiny a zvyšok pracovného dňa už nepracuje, teda nevyužíva pracovný čas na prácu. V súvislosti s nízkym príjmom, ktorý odporca deklaruje, sa logicky ponúka ešte jedno vysvetlenie, a to že odporca má aj príjmy, ktoré nezahŕňa do účtovníctva, t. j. robí opravy topánok na čierno. V prospech takéhoto záveru svedčí i správanie sa odporcu, ktorý nevyvíja žiadnu aktivitu smerom k nájdeniu si inej práce a k zvýšeniu svojho zárobku. Mal za to, že je v schopnostiach a možnostiach odporcu, nájsť si zamestnanie, v ktorom bude dosahovať príjem

niekoľkokrát vyšší ako v súčasnosti. Poukázal aj na to, že v roku 2014 mal odporca aj príjem od Sociálne poisťovne titulom nemocenského, čo priznal aj v odvolaní vo výške 583,50 Eur. Tvrdenie odporcu, že priznanie výživného v tomto prípade je v rozpore s dobrými mravmi, nemajú žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Pokiaľ odporca vidí tento rozpor jeho konania v tom, že v priestupkových konaniach a v konaní o vylúčenie z užívania nehnuteľnosti vypovedať proti nemu, tak je potrebné uviesť, že ako svedok mal povinnosť vypovedať pravdu a nič nezamlčovať a to pod hrozbou trestného stíhania pre krivú výpoveď. Rovnako pokiaľ odporca vidí príčinu svojej nepriaznivej finančnej situácie v tom, že od roku 2012 nemohol vstupovať do spoločnej nehnuteľnosti, tak úmyselne zamlčal fakt, že on sám už v roku 2009 zrušil svoju prevádzku nachádzajúcu sa v rodinnom dome, písomné oznámenie o tom sa nachádza v spise. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Odporca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu navrhovateľa uviedol, že je plytké, zavádzajúce, plné vymyslených ničím nepodložených tvrdení. Poukázal na správanie navrhovateľa, ktoré považoval za nezlučiteľné s morálnymi zásadami, keď syn otcovi zamyká miestnosť vo vlastnom dome, keď mu zahesluje počítače používané na podnikanie otca, keď krivo svedčí proti otcovi na súde, pod hrozbou trestného stíhania. Toto súd vyhodnotil v rozhodnutí v konaní 27C/199/2012 v tom, že výpovede syna K. v rôznych konaniach navzájom nesúhlasia a jeho konanie je v rozpore s jeho výpoveďou. Žiadal o prečítanie z dôvodu dokázania správania a konania syna Adama k svojmu otcovi - odporcovi. Poukázal aj na to, že navrhovateľ tvrdil, že nemá žiadne finančné prostriedky a pritom bol preukázaný opak. K tvrdeniu navrhovateľa, že zrušil prevádzku v roku 2009 v rodinnom dome uviedol, že nikdy tam prevádzka zriadená nebola, bolo tam len umiestnené dielenské vybavenie a využíval ho len na opravu reklamovanej obuvi do 14.09.2012, kedy bol neoprávnené predbežným opatrením súdu nútený zastaviť vykonávať svoju živnosť - dosahovať príjem na adrese svojho bydliska. Žiadal, aby odvolací súd v zmysle jeho odvolania v III. časti zväžil navrhovateľovi nepriznať výživné z dôvodu nezlučiteľnosti s dobrými mravmi od dosiahnutia dospelosti.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania /§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. / a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa založil svoje vyhovujúce rozhodnutie na tom právnom závere, že odporca dlhodobou nerieši svoju zlú finančnú situáciu hľadaním si prípadne iných podnikateľských aktivít, či riadneho zamestnania. Z odporcom predložených dokladov vyplýva, že napríklad v mesiaci február 2014 vykonal iba jeden podnikateľský úkon v hodnote 100,70 Eur, pričom má už novú rodinu a ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Odporca by sa za danej situácie nemal spoliehať, alebo veriť, na to, že jeho podnikateľská situácia sa razlepší, ale skutočne by mal vyvinúť všetko svoje úsilie na to, aby si mohol riadne plniť vyživovaciu povinnosť k svojim deťom a tiež to, že by im mal zabezpečiť rovnakú životnú úroveň a to aj s poukazom na to, že jeho nepriaznivá finančná situácia trvá podľa jeho vlastného vyjadrenia už cca 5 rokov, pričom uviedol, že inú prácu si hľadal iba v spoločnosti na výrobu sedačiek, v sklade či v stanici technickej kontroly. Súd pri určení výšky výživného prihliadol na odôvodnené a riadne preukázané potreby K., pričom nebral do úvahy pochybnosti otca týkajúce sa platby za internet, ktorá bola riadne preukázaná, či výdavky súvisiace so zdravotným stavom, a to aj z toho dôvodu, že z celkových mesačných výdavkov syna vo výške 400 Eur, ho súd nezaviazal výživným ani na hranici jednej polovice tejto sumy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd určil výšku vyživovacej povinnosti sumou 140 Eur, teda v zmysle návrhu, s účinnosťou od 22.02.2013, od podania návrhu. Podľa názoru súdu je výška výživného stanovená sumou 140 Eur v možnostiach a schopnostiach odporcu a to s prihliadnutím na jeho zárobkové a majetkové pomery.

Odvolací súd sa s týmto právnym názorom a s odôvodnením súdu prvého stupňa stotožňuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.. K odvolacím námietkam odporcu uvádza nasledovné:

Súd prvého stupňa rozhodoval o výživnom na navrhovateľa za obdobie jeho maloletosti od 22.02.2013 do 05.07.2013 a za obdobie od jeho plnoletosti od 06.07.2013 do budúcnosti.

Odvolací súd poukazuje na to, že rozhodovanie o výživnom, kedy sa jedná o maloleté dieťa, a kedy musí byť priznanie výživného zodpovedajúce odôvodneným potrebám dieťaťa, je pravidlom. Pre priznanie výživného plnoletému dieťaťu /ide už o sporové konanie/, je však treba nazerať odlišne, nakoľko plnoletá osoba by mala byť zásadne schopná sa postarať o seba, a dôvod pre stanovenie vyživovacej

povinnosti by preto mal byť odôvodnený konkrétnymi okolnosťami daného prípadu. Pri určení výživného na plnoleté dieťa za splnenia predpokladov, možno aplikovať aj ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Uvedené zákonné ustanovenie výslovne uvádza, že výživné nemožno priznať, ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi, to neplatí, ak ide o výživné na maloleté dieťa. Práve na toto ustanovenie Zákona o rodine odporca vo svojom odvolaní poukazuje, výslovne uvádza, že správanie navrhovateľa voči jeho osobe bolo také, ktoré bolo v rozpore s dobrými mravmi, a preto vôbec vylučuje priznanie výživného navrhovateľovi. Odporca však pred súdom prvého stupňa súhlasil s priznaním výživného navrhovateľovi vo výške minimálneho výživného, a túto novú skutočnosť a zmietnutie návrhu na priznanie výživného pre rozpor s dobrými mravmi uviedol až v podanom odvolaní. Vo svojom záverečnom návrhu na pojednávaní dňa 20.01.2015 právny zástupca odporcu výslovne uviedol, aby súd určil výživné vo výške 1/3 sumy životného minima, to znamená vo výške 27,13 Eur s tým, že odporca uhradil výšku výživného do vyhlásenia rozsudku v plnom rozsahu a preto nebude potrebné riešiť otázku zročného výživného. Z obsahu spisu vyplýva aj to, že odporca bol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. / v konaní o výživnom po nadobudnutí plnoletosti navrhovateľa/, že všetky dôkazy a skutočnosti musia byť predložené účastníkmi alebo označené najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Z tohto dôvodu odvolací súd k tejto odvolacej námietke smerujúcej proti priznaniu výživného navrhovateľovi pre rozpor s dobrými mravmi neprihliadol, nakoľko bola vznesená až v odvolacom konaní a odvolací súd nezistil, že boli splnené podmienky uvedené v § 205a O.s.p..

Odvolací súd preto preskúmal len odvolacie námietky odporcu, ktoré smerovali proti výške výživného.

Podľa § 62 ods. 1 - 3 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona.

Štúdium navrhovateľa na vysokej škole predstavuje okolnosť, ktorá odôvodňuje priznanie výživného na navrhovateľa. Sporným sa však stala výška výživného, keďže odporca tvrdil, že v jeho schopnostiach a možnostiach je prispievať na výživu navrhovateľa len vo výške 30% zo sumy životného minima. Poukazoval najmä na svoje nepriaznivé zárobkové pomery, keď ako živnostník /oprava obuvi/ dosahuje dlhodobo mesačný príjem cca 150 Eur netto z dôvodu, že mu predbežným opatrením súdu zo dňa 06.09.2012, č. k. 27C/199/2012 - bol zakázaný vstup do rodinného domu, v ktorom býval a vykonával v ňom svoju podnikateľskú činnosť, a vznikli mu neúmerne náklady spojené s 2krát sťahovaním a 2krát vybudovaním novej dielne. Okrem toho tvrdil, že navrhovateľ má na svoju výživu k dispozícii finančné prostriedky a to na stavebnom sporení sumu 3 270,41 Eur, na neviazanom termínovanom účte sumu 2 000 Eur a podľa údajnej darovacej listiny od starých rodičov polovicu zo sumy 12.703 Eur.

Pokiaľ by odvolací súd mal akceptovať námietku odporcu, že do príjmu dieťaťa /aj plnoletého/ je treba zahrnúť všetky finančné prostriedky a dary od príbuzných a z toho odvodzovať, že z týchto príjmov je samé schopné sa živiť, mohlo by dochádzať k absurdným situáciám, kedy by napr. výživné od matky dosahovalo výšky, ktorá by podľa súdu zodpovedala potrebám dieťaťa a otec, ktorý by sa ne jeho výžive potom nijak nepodieľal, by bol súdom tejto povinnosti zbavený s odôvodnením, že potreby dieťaťa sú v plnom rozsahu uspokojované matkou. Ako bolo hore konštatované, z dikcie § 62 ods. 1 Zákona o rodine vyplýva, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Schopnosť samostatne sa živiť znamená, že dieťa je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby, a to hmotné, kultúrne a ďalšie vrátane potreby bývania. Inými slovami to znamená, že dieťa má určitý trvalý príjem finančných prostriedkov, z ktorých svoje potreby hradí. V danom prípade navrhovateľ navštevuje vysokú školu, pripravuje sa na svoje budúce povolanie a nemá vlastný príjem, z čoho logicky vyplýva, že ani nemá schopnosť sám sa živiť a je výživou odkázaný na výživné od svojich rodičov. Štúdium plnoletého dieťa na vysokej škole, predstavuje okolnosť, od ktorej sa odvíja vyživovacia povinnosť rodičov, nakoľko rodičia sú zodpovední aj za všestranný rozvoj svojich detí.

Pokiaľ ide o nízky príjem odporcu, na ktorý tento poukazuje, odvolací súd uvádza, že tvrdenie odporcu o výške čistého príjmu musí byť korigované tým, že daňové priznanie slúži pre daňové účely, rovnako tak

aj peňažný denník, ktorým podnikateľ preukazuje výsledky svojej činnosti rovnako pre daňové účely, a len z týchto samotných podkladov nemožno urobiť záver o skutočných príjmoch odporcu. Preto odvolací súd považuje za správne aj stanovisko súdu prvého stupňa, v ktorom vyslovil, že odporca dlhodobou nerieši svoju ním tvrdenu 5-ročnú zlú finančnú situáciu hľadaním si prípadne iných podnikateľských aktivít, či riadneho zamestnania, keď má už aj novú rodinu a ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Napokon odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku, že finančná situácia odporcu sa zhoršila potom, ako mu predbežným opatrením súdu zo dňa 06.09.2012, č. k. 27C/199/2012 - bol zakázaný vstup do rodinného domu, v ktorom býval a vykonával v ňom svoju podnikateľskú činnosť, a vznikli mu neúmerne náklady spojené s 2krát sťahovaním a 2krát vybudovaním novej dielne. Z obsahu spisu, a to listinného dôkazu - správy Obecného úradu V.- H. zo dňa 13.11.2012 vyplýva, že odporcu užíval priestory o výmere 15 m² na podnikateľské účely v rodinnom dome súp. č. XXX, avšak dňa XX.XX.XXXX odporca oznámil Obvodnému úradu, odbor živnostenského podnikania zrušenie prevádzky v tomto rodinnom dome. Z uvedeného potom možno len vyvodiť, že zákaz vstupu do rodinného domu nemohol odporcovi znemožniť podnikania a následne sťahovanie jeho prevádzky na iné miesto, nakoľko hore uvedené predbežné opatrenie bolo vydané až v roku 2012, kedy v rodinnom dome už nepodnikal. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 2019 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.